

130. ÍRÁS

ÚTON RÓMÁBA

ARÓMAI utazás Jézus földi életében a huszonnyolcadik éve nagy részét és a teljes huszonkilencedik évét kitöltötte. Jézus és a két indiai — Gonod és fia, Ganid — Kr.u. 22. április 26-án vasárnap reggel hagyta el Jeruzsálemet. Az utazás a terveik szerint zajlott le, és Jézus a következő év, vagyis Kr.u. 23. decemberének tizedik napján búcsúzott el az apától és fiától a perzsa-öbölbeli Kharax városában.

² ¶ Jeruzsálemből Joppán keresztül jutottak el Cezáreába. Innen hajón folytatták útjukat Alexandriába, majd tovább a krétai Lázeába. Krétáról Ciréne érintésével hajóztak Karthágóba. Karthágóban felszálltak egy Nápolyba tartó hajóra, útközben megálltak Máltán, Szirakuzában és Messzinában. Nápolyból szárazföldi úton mentek Kápuába, majd az appiai úton érték el Rómát.

³ A római időzés után gyalogszerrel mentek Tarentumba, ahonnan Nikopolisz és Korinthosz érintésével áthajóztak a görögországi Athénba. Athénból Troászton át jutottak el Efezusba. Efezusból Rodoszt útba ejtve hajón jutottak el Ciprusra. Cipruson sokfelé jártak és hosszasan időztek, majd áthajóztak a szíriai Antiókhíába. Antiókhíából dél felé haladva Szidonba, majd Damaszkuszba jutottak el. Itt csatlakoztak egy Mezopotámiába tartó csoporthoz, s útjuk során áthaladtak Thapszakuszon és Larissán. Elidőztek Babilonban is, meglátogatták Ur városát és más helységeket, majd Szuzá felé vették útjukat. Szuzából Kharaxba utaztak, ahonnan Gonod és Ganid India felé hajózott tovább.

⁴ ¶ Jézus a négyhónapos damaszkuszi munka során sajátította el a Gonod és Ganid által beszélt nyelv alapjait. Ottléte alatt igen sokat tolmácsolt görögről az egyik indiai nyelvjárásra, melyben Gonod egyik honfitársa volt a segítségére.

⁵ ¶ A Mediterránumban tett utazás alatt Jézus naponta nagyjából a fél napját Ganid tanításával és Gonod üzleti tárgyalásain és egyéb összefüggéseken való tolmácsolással töltötte. Minden egyes nap további részét, melyről maga rendelkezett, annak szentelte, hogy közeli, személyes kapcsolatokat kössön embertársaival, a teremtsérsz halandóival kötött olyan közeli ismeretségek voltak ezek, melyek a nyilvános segédkezését megelőző tevékenységeire ezen évek alatt olyannyira jellemzők voltak.

⁶ Jézus első kézből ismerte meg az anyagi és értelmi szempontból fejlett nyugati és levantei polgárosodott társadalmat; Gonodtól és az ő kiváló fiától sok újat tudott meg az indiai és a kínai polgárosodott társadalomról és műveltségről, mivel Gonod, aki indiai állampolgár volt, három nagy utazást is tett a sárga ember birodalmába.

⁷ A fiatalember, Ganid rengeteget tanult Jézustól e hosszú és bensőséges együttléte alatt. Kölcsönösen rokonszenvesnek találták egymást, és a fiú apja többször is megpróbálta rábeszélni Jézust arra, hogy térjen vissza velük Indiába, Jézus azonban mindig elhárította a kérését,

arra hivatkozott, hogy vissza kell térnie Palesztinába, a családjához.

1. JOPPÁBAN — BESZÉLGETÉS JÓNÁSRÓL

¹ Joppai otlétük alatt Jézus megismerkedett Gadiahal, a Simon nevezetű tímárnak dolgozó filiszteus tolmáccsal. Gonod kereskedői gyakran kötöttek üzletet ezzel a Simonnal; ezért Gonod és fia mindenképpen találkozni akart vele Cezárea felé menet. Joppában Jézus és Gadiah igen jól összebarátkozott. Ez az ifjú filiszteus az igazságot kereste. Jézus az igazságot nyújtotta; ő *volt* az Urantia akkori nemzedéke számára maga az igazság. Egy nagy igazságkereső és egy nagy igazságadó találkozásának eredménye az új igazság megtapasztalásából születő nagy és felszabadító megvilágosodás.

² Az egyik nap, estebéd után, Jézus és a fiatal filiszteus a tengerparton sétált, és Gadiah, aki nem tudta, hogy ez a „damaszkuszi írástudó” alaposan ismerte a héber hagyományokat, az éppen kikötni készülő hajóra hívta fel Jézus figyelmét, mely hajóról úgy tartották, hogy Jónás ezen kezdte meg balsorsú társzi utazását. És a beszámolóját azzal fejezte be, hogy e kérdést tette fel Jézusnak: „De valóban feltételezed, hogy a nagy hal lenyelte Jónást?” Jézus látta, hogy ez a hagyomány nagymértékben befolyásolta a fiatalember életét, és mindez arra a balga szemléletre készítette, hogy kitérjen a kötelessége elől; Jézus ezért semmi olyat nem mondott neki, ami Gadiah akkori valós életfelfogását hirtelenül és alapjaiban ingatta volna meg. A kérdésre válaszul tehát Jézus azt mondta: „Barátom, mi mindannyian Jónások vagyunk, életünket Isten akarata szerint kell élnünk, és minden alkalommal, amikor az élet kötelmei elől megpróbálunk elszökni, távoli ábrándokhoz menekülni, akkor közvetlenül olyan hatásoknak tesszük ki magunkat, melyeket nem az igazság hatalmai és az igazságosság erői irányítanak. A kötelességtől való menekülés az igazság feláldozása. A fény és élet szolgálatától való menekülés csakis az önzőség bonyolult tömegeivel való gyötrelmes küzdelmekbe torkollhat, melyek lényegében a sötétségbe és a halálba vezetnek, hacsak az ilyen istentagadó Jónások, akár a legnagyobb kétségbeesés közepette, szívükben újból Isten és az ő jóságának keresésére nem indulnak. És amint e csüggedő lelkek őszintén keresik Istent — áhítják és szomjaznak az igazságosságot — akkor többé már semmi sem tarthatja őket fogságban. Nem számít, hogy milyen mélyre sülyedtek, ha teljes szívvel keresik a fényt, akkor a mennyei Úristen szelleme megmenti őket a fogságból; az élet rossz körülményei az új lehetőségek szárazföldjére vetik ki őket, megújult szolgálatra és bölcsőbb életre.”

³ Gadiahra nagy hatással volt Jézus e tanítása, és jócskán az éjszakába nyúlóan beszélgettek még a tengerparton, és mielőtt nyugovóra tértek volna, együtt és egymásért imádkoztak. Ugyanez a Gadiah volt az, aki később Péter hitszónoklatát hallva a názareti Jézus őszinte híve lett,

és egy este Dorkász házában emlékezetes vitába keveredett Péterrel. Gadiahnak nagy szerepe volt abban, hogy Simon, a jómódú bőrkereskedő végül elfogadta a keresztséget.

⁴ ¶ (Jézusnak a halandó társai között, a mediterránumi utazás során végzett személyes munkáját bemutató eme beszámolóban a szavait felhatalmazásunk értelmében szabad fordításban, az írás elkészítése idején az Urantián élő mai nyelvi kifejezésmódban közöljük.)

⁵ ¶ Jézus és Gadiah utolsó találkozásán a jóról és a rosszról esett szó. A fiatal filiszteus nagy igazságtalanságnak tartotta, hogy a világban a jó mellett jelen van a rossz is. Azt mondta: „Ha az Isten jósága végtelen, akkor hogy engedheti, hogy szenvedjünk a rossztól; és egyáltalán, ki teremti a rosszat?” Akkortájt sokan hitték, hogy az Isten jót és rosszat is teremt, de Jézus ilyen téves dolgot sohasem tanított. E kérdésre válaszul Jézus azt mondta: „Testvérem, Isten a szeretet; ezért jónak kell lennie, és az ő jósága oly hatalmas és valóságos, hogy a rossz kis és valótlan dolgait nem foglalhatja magába. Isten oly határozottan jó, hogy őbenne a nemleges rosszra egyáltalán nincs hely. A rossz azok éretlen választása és meggondolatlan botlása, akik ellenállnak a jóságnak, elutasítják a szépséget és hűtlenek az igazsághoz. A rossz kizárólag az éretlenség helytelen alkalmazkodása vagy a tudatlanság bomlasztó és torzító hatása. A rossz az elkerülhetetlen sötétség, mely a fény esztelen elutasításának nyomában jár. A rossz az, ami sötét és hamis, és amelyet a tudatos befogadás és a szándékos támogatás bűnné formál.

⁶ Mennyei Atyád, miután felruházott téged az igazság és a tévelygés közötti választás hatalmával, megteremtette a fény és élet előrevivő útjának magvábanvaló hiánylényegűségét; de mindeme rossz tévelygések valójában nem léteznek addig, amíg egy értelmes teremtmény rossz életút választása révén nem akarja a létüket. És ez után alakulnak az ilyen rossz dolgok bűnné az elszánt és lázadó teremtmény tudatos és szándékos választása révén. Ezért engedi meg mennyei Atyánk, hogy a jó és a rossz együtt haladjon az élet végéig, éppen úgy, ahogy a búza és a konkoly egymás mellett nő egészen az aratásig.” Gadiahot teljesen kielégítette Jézusnak a kérdésére adott válasza, miután a későbbi beszélgetésük eredményeként felfogta e fontos kijelentések valódi értelmét.

2. CEZÁREÁBAN

¹ Jézus és útítársai a tervezettnél tovább időztek Cezáreában, mert a hajójuk egyik hatalmas kormánylapátja olyan állapotba került, hogy féltő volt, hogy az út során még szétreped. A kapitány az új kormánylapát elkészültéig nem vállalkozott az útra. Mivel hiány volt az ilyen famunkához értő ácsokból, ezért Jézus felajánlotta a segítségét. Jézus eszténként a barátaival a kikötőt sétaútként körülvevő remek fal tetején sétálgatott. Ganid nagyon élvezte Jézus beszámolóit a város vízvezeték-rendszeréről és annak módjáról, ahogyan a dagályt az utcák és a csatornák megtisztítására használták. Augusztusz temploma is nagy hatással volt az ifjú indiaira, mely építmény egy dombon helyezkedett el

és a római császár hatalmas szobra tornyosult fölé. Az ott-létük második napjának délutánján a három utazó a húszeszes befogadóképességű óriási amfiteátrumba látogatott el, este pedig egy görög színházi előadást tekintett meg. Ganid életében először látott ilyenfajta rendezvényeket, és rengeteg kérdést tett fel Jézusnak. A harmadik nap reggelén hivatalos látogatást tettek a kormányzói palotában, mivel Cezárea Palesztina fővárosa és a római helytartó székhelye volt.

² ¶ A fogadójukban egy mongol kereskedő is megszállt, és mivel e távol-keleti elég jól beszélt görögül, Jézus többször is hosszasan elidőzött nála. A kereskedőre nagy hatással volt Jézus életfelfogása és soha sem felejtette el bölcs szavait „a mennyei élet megéléséről a földi létben a mennyei Atya akaratának való mindennapi engedelmség révén.” E kereskedő taoista volt, és ezután az egyetemes Istenség tanának igaz hívévé vált. Miután hazatért Mongóliába, hozzálatott e felsőbbrendű tanok terjesztéséhez szomszédai és kereskedőtársai körében, és a ténykedése közvetlen eredményeként a legidősebb fia taoista pap lett. E fiú élete során nagy hatást gyakorolt a környezetére a felsőbbrendű igazság megélése révén, és az ő egyik fia, majd unokája is az Egyistennek — a Menny Legfőbb Urának — tanához megingathatatlanul hű maradt.

³ Noha a korai keresztény egyház keleti ága, melynek központja Filadelfiában volt, hűségesebb maradt Jézus tanításaihoz, mint a jeruzsálemi testvéreik, sajnálatos, hogy nem volt Péterük, aki Kínába ment volna, vagy nem volt Páluk, aki Indiába utazott volna, ahol a szellemi talaj akkoriban igen kedvezett az országról szóló új evangélium magjainak elvetéséhez. Jézus e tanai, ahogyan azokat a filadelfiaiak megőrizték, éppoly gyors és eredményes vonzást gyakoroltak volna a szellemileg kiéhezett ázsiaiakra, mint Péter és Pál hitszónoklatai a nyugatiakra.

⁴ ¶ Egy napon az új kormánylapáton Jézussal együtt dolgozó egyik fiatal hajóács figyelmét felkeltették Jézus időről időre elejtett szavai, amint a hajójavitó műhelyben dolgoztak. Amikor Jézus arról beszélt, hogy a mennyei Atyát igenis érdekli földi gyermekeinek jóléte, Anaxand, ez a görög ifjú azt mondta: „Ha az Istenek törődnek velem, akkor miért nem távolítják el a műhelyből azt a kegyetlen és igazságtalan munkafelügyelőt?” Alaposan meglepődött Jézus válaszából, „Mivel te tudod mi a jóság, és értékeled az igazságot, az Istenek talán éppen azért vezették a közelbe ezt a tévelygő embert, hogy e jobb útra tereld. Talán te vagy a só, mely őt a többi ember számára kellemesebbé teszi; feltéve, hogy még nem vesztetted el ízedet. Ha ez így van, akkor ez az ember uralkodik rajtad annyiban, hogy a rossz viselkedése kedvezőtlenül befolyásol. Miért nem kerekedsz felül a rosszon a jóság ereje révén, és így te irányíthatnád a kettőtök közötti minden kapcsolatot? Állítom, hogy a benned lévő jó le tudja győzni az őbenne lévő rosszat, csak valódi esélyt kell adnod annak. Nincs lebilincselőbb kaland a halandói létben, mint élvezni azt a lelkesültséget, hogy a szellemi energia és az isteni igazság anyagi létű társa lehetsz a tévedések és a rossz ellen vívott

győzelmes csatáikban. Csodálatos és felemelő tapasztalás a szellemi sötétségben gubbasztó halandó számára a szellemi fény élő csatornájává lenni. Ha te többet birtokolsz az igazságból mint ez az ember, akkor az ő szüksége cselekedetre kell, hogy sarkalljon téged. Te biztosan nem vagy az a gyávafajta, aki a partról nézi végig, hogyan fullad a vízbe úszni nem tudó embertársa! És mennyivel többet ér e sötétségben kapálódzó ember lelke a vízben fuldokló testénél!”

⁵ Anaxandra igen nagy hatást gyakoroltak Jézus szavai. A Jézus által elmondottakról beszámolt az előjárójának, és aznap éjjel mindketten Jézus tanácsát kérték a lelkük épülése érdekében. Később, amikor a kereszténység üzenete eljutott Cezáreába, e két ember, a görög és a római elhitte Fülöp hitszónoklatát és az általa alapított egyház oszlopos tagjaivá váltak. Később e fiatal görög egy római centuriónak, Kornéliusznak lett a tisztiszolgája, aki Péter munkája eredményeként tért meg. Anaxand segített fényt vinni a sötétségben élőknek egészen Pál cezáreai bebörtönzéséig, amikor is a húszezer zsidó legyilkolásával végződő események során véletlenség következtében életét veszítette, miközben a szenvedőknek és a haldoklóknak nyújtott segítséget.

⁶ ¶ Ganid ekkoriban kezdte felismerni tanítója szokatlan ténykedését, vagyis azt, hogy a szabadidejét társai személyes szolgálatával töltötte, és a fiatal indiai megpróbálta kitalálni e fáradságtalan tevékenységek indítékait. Megkérdezte, „Miért töltöd a szabadidődet állandóan ezekkel az idegenekkel?” És Jézus így válaszolt: „Ganid, aki ismeri Istent, annak senki sem idegen. A mennyei Atya megtalálásának tapasztalása megtanít arra, hogy minden ember a testvéred, és mi különös van abban, hogy az ember fellelkesül az újonnan felfedezett testvéreivel való találkozástól? Az ember fivéreit és nővéreit és az ő gondjaikat megismerni, és megtanulni szeretni őket, ez az élet legmagasztosabb tapasztalása.”

⁷ E késő éjszakáig tartó beszélgetés során a fiatalember Isten akaratát és a szintén akaratnak nevezett emberi elme választása közötti különbség megmagyarázására kérte Jézust. Jézus lényegében azt mondta: Isten akaratát Isten útja, közösségvállalás Isten választásával minden más magvábanvaló lehetőséggel szemben. Isten akaratának megcselekedése ezért annak fokozatos megtapasztalása, hogy egyre inkább olyanná válunk, mint ő, és az Isten a forrása és beteljesülése mindannak, ami jó, szép és igaz. Az ember akaratát az ember útja, összegzése és lényege annak a halandói választásnak, amivé lenni akar és amit tenni akar. A sajátakarata az öntudatos lény szándékos választása, mely az értelmes gondolkodáson alapuló döntéshozatalhoz vezet.

⁸ Aznap délután Jézus és Ganid sokat játszott egy igen értelmes juhász-kutyával, és Ganid tudni akarta, hogy vajon a kutyának van-e lelke, van-e sajátakarata, és a kérdéseire válaszul Jézus azt felelte: „A kutyának van elméje, melynek révén képes gazdája, az anyagi ember megismerésére, de nem ismerheti meg Istent, aki szellem; ezért a kutyának

nincs szellemi természete és nem képes szellemi tapasztalás megélésére. A kutya természettől kapott akaraterővel rendelkezhet és ez fejleszthető, de ez az értelmi képesség nem szellemi erő, és nem is mérhető össze az emberi sajátakarattal, mivel nem *gondolkodó* — ez nem a magasabb rendű és erkölcsi jelentéstartalmak megkülönböztetésének eredménye és nem is a szellemi és örök értékek választásáé. A szellemi különbségképzésre és az igazságkeresésre való képesség teszi a halandó embert olyan erkölcsi lényé, teremtménnyé, aki fel van ruházva a szellemi felelősség sajátosságaival és az örök továbbélés lehetőségével.” Jézus tovább fejtegette, hogy mindezeknek az értelmi képességeknek a hiánya akadályozza mindörökké az állatokat abban, hogy nyelvet fejlesszenek ki az időben vagy bármi olyasmit tapasztaljanak meg, amely az örökkévalóságban a személyiség továbbélésével lenne egyenlő. Az e napi okulás eredményeként Ganid soha többé nem hitt az emberek lelkének állati testbe költözésében.

⁹ ¶ Másnap Ganid minderről beszámolt apjának, és Gonod kérdésére Jézus elmagyarázta, hogy „mindazok az emberi akaratok, melyek kizárólag az állati lét anyagi problémáinak ideigvaló megoldásaival foglalkoznak, arra ítéltettek, hogy megszűnjenek az időben. Akik viszont teljes odaadással erkölcsi döntéseket hoznak és a szellemi választásokat fenntartás nélkül vállalják, fokozatosan azonosulnak az emberben lakozó isteni szellemmel, és ezáltal egyre nagyobb mértékben alakulnak át az örök továbbélés — az isteni szolgálat véget nem érő fejlődése — értékeivé.”

¹⁰ ¶ Ugyanezen a napon hallottuk először azt a nagy jelentőségű igazságot, mely mai szavakkal megfogalmazva a következőt fejezte ki: „A sajátakarata az emberi elme azon megnyilatkozása, mely lehetővé teszi, hogy az alanyi tudat tárgyilagosan fejezze ki önmagát és megtapasztalja az Istenhez való hasonlatosság iránti vágyakozás élményét.” És ugyanebben az értelemben képes minden gondolkodó és szellemi elmével felruházott emberi lény *teremtővé* válni.

3. ALEXANDRIÁBAN

¹ Eseménydús volt a Cezáreában tett látogatás, és amikor a hajó javítása végre befejeződött, Jézus és két barátja a déli órákban elhajózott az egyiptomi Alexandria felé.

² A három utazónak rendkívül kellemesen telt az útja Alexandriába. Ganidot igen megörvendeztette a hajóút és állandóan kérdésekkel zaklatta Jézust. Amint a város kikötőjéhez közeledtek, a fiatalember nagyon elámult a fároszi világítótorony láttán, mely egy kis szigeten állt, melyet Alexandrosz keskeny mólóval kötöttett össze a szárazfölddel, két remek kikötőt hozva így létre, s ezáltal Alexandriát Afrika, Ázsia és Európa tengeri kereskedelmi csomópontjává tette. E kiváló világítótorony az ókori világ hét csodájának egyike és minden későbbi világítótorony elődje volt. Reggel korán felkeltek, hogy megfigyelhessék az ember eme káprázatos életmentő találmányát, és Ganid elragadtatott szavaihoz Jézus a következőket tette hozzá: „És te, fiam, éppen ilyen világítótorony leszel, amikor hazatérsz Indiába, még apád eltávoztása után is; olyan leszel,

mint az élet fénye, azok számára, akik sötétségben gubbasztanak, és mindenkinek, aki csak vágyik rá, megmutatod a megszabadulás kikötőjébe vezető biztonságos utat.” És ahogy megszorította Jézus kezét, Ganid azt mondta: „Úgy lesz!”

³ ¶ Újból csak felhívjuk a figyelmet arra, hogy mekkora hibát követtek el a keresztény vallás korai tanítói, amikor figyelmüket kizárólag a római világ nyugati polgárosodott társadalmára fordították. A különböző ázsiai vallási csoportok készek lettek volna befogadni Jézus tanításait abban a formában, ahogy azt a mezopotámiai hívők az első században megőrizték.

⁴ ¶ A partraszállás utáni negyedik órában már majdnem elérték a harminc méter széles és nyolc kilométer hosszú kövezett út keleti végét, mely az egymillió lakosú város nyugati határáig húzódott. A város legfőbb nevezetességeinek — az egyetemnek (gyűjteménytárnak), a könyvtárnak, Alexandrosz király mauzóleumának, a palotának, a Neptunusz-templomnak, a színháznak és a testedző-csarnoknak — a megtekintése után Gonod az üzleti ügyeinek intézéséhez fogott, míg Jézus és Ganid a világ legnagyobb könyvtárát látogatta meg. Majdnem egymillió kéziratot őriztek itt a polgárosodott világ minden tájáról: Görögországból, Rómából, Palesztinából, Pártusföldről, Indiából, Kínából és még Japánból is. E könyvtárban találkozott Ganid a legbővebb indiai irodalmi gyűjteménnyel, amely csak létezett a világon; és az alexandriai otlétük alatt minden nap elmentek a könyvtárba. Jézus beszámolt Ganidnak a héber írások itt található görög nyelvű fordításairól. És újra és újra megvitatták a világ vallásainak kérdésköreit, Jézus pedig mindegyikből kiemelte az igazságtartalmat, mindig megemlítve: „De Jahve a Melkizedek kinyilatkoztatásaiból és Ábrahám szövetségéből kifejlődött Isten. A zsidók Ábrahám sarjai voltak és később népesítették be azt a területet, ahol a Melkizedek élt és tanított, és ahonnan tanítókat küldött a világ minden tájára; és az ő vallásuk végül tisztább képet mutatott Izrael Úristenéről, az Egyetemes Atyáról a mennyben, mint bármelyik más vallás.”

⁵ ¶ Jézus irányításával Ganid összeállítást készített a világ mindazon vallásainak tanításaiból, melyek elismerték az Egyetemes Istenséget, még ha azok kisebb-nagyobb mértékben alárendelt istenségeket tartalmaztak is. Hosszas vita után Jézus és Ganid megegyezett abban, hogy a rómaiak vallásában valóságos Isten nincsen, hogy az ő vallásuk alig több, mint a császár imádása. A görögök esetében arra jutottak, hogy nekik ugyan van bölceletük, de nincs személyes Istent tartalmazó vallásuk. A rejtelemimádásokat pedig elvetették, mondván, a sokféleségük miatt összezavarodtak, és a különféle istenségképeik más és régebbi vallásokból származtathatók.

⁶ Noha a fordítások Alexandriában készültek, Ganid csak a római otlétük végének közeledtekor szerkesztette végleges formába e válogatásokat és tette hozzá a saját megállapításait. Igencsak meglepődött, amikor felfedezte, hogy a világ szent irodalmainak legjobb szerzői többé-

kevésbé mindannyian felismerték az örök Isten létezését, és az Isten jellemét és a halandó emberhez való viszonyát meglehetősen hasonlóan mutatták be.

⁷ ¶ Jézus és Ganid az alexandriai otlétük alatt sok időt töltött a gyűjteménytárban, mely nem annyira a ritka tárgyak gyűjtőhelye, hanem inkább a képzőművészetek, a tudomány és az irodalom egyeteme volt. Tudós tanítók naponta tartottak előadásokat, és akkoriban ez a hely volt a nyugati világ értelmi központja. Ganidnak Jézus fordította az előadásokat nap mint nap; és a második hét egyik napján az ifjú így kiáltott fel: „Jósua, tanítóm, te többet tudsz, mint ezek a nagy tudású tanítók; ki kellene állnod és be kellene számolnod nekik a nekem már elmondott nagy dolgokról; a túl sok gondolkodással elködösítik a lényegét. Beszélek apámmal, hogy tegye lehetővé ezt.” Jézus elmosolyodott és ezt válaszolta: „Te igen lelkes tanuló vagy, de e tanárok nemigen szeretnék, hogy te meg én kioktassuk őket. A földhözragadt tanulás büszkesége az emberi tapasztalás hamis velejárója. Az igazi tanító az értelmi összedettségét örök tanulóknak megmaradva tartja fenn.”

⁸ Alexandria műveltségét a nyugati művelődési körök keveréke alkotta és a város Róma után a legnagyobb és legkiválóbb volt a világon. Itt állt a világ legnagyobb zsidó zsinagógája, s itt volt az alexandriai Szanhedrinnek, a vének hetvenfős kormányzó testületének székhelye is.

⁹ Gonod számos üzletfele között akadt egy zsidó pénzváltó, egy bizonyos Alexandrosz is, akinek Filó nevű bátyja akkoriban nagy vallási bölcselő hírében állt. Filó azzal a dicséretes, ám igencsak bonyolult feladattal foglalkozott, hogy összhangba hozza a görög bölceletet a héber istentannal. Ganid és Jézus sokat beszélgetett Filó tanításairól és szerették volna az előadásait is hallani, de az alexandriai otlétük alatt a híres hellén zsidót betegsége ágyhoz kötötte.

¹⁰ Jézus sokat méltatta Ganid előtt a görög bölceletet és a sztoikus tanokat, de jól az ifjú eszébe véste azt az igazságot, hogy ezek a hiedelem-rendszerek, miként a saját népének pontatlan tanításai is, csak abban az értelemben vallások, hogy az embert Isten megtalálására és az Örökkévaló megismerésének élő megtapasztalására készítetik.

4. BESZÉLGETÉS A VALÓSÁGRÓL

¹ Az Alexandriából való elutazásuk előtti éjszakán Ganid és Jézus hosszan elidőzött az egyetemen a Platón tanításait oktatók egyikével. Jézus tolmácsolt a tudós görög tanárnak, de a saját tanításaiból semmit sem hozott fel a görög bölcelet cáfolatára. Akkor este Gonod üzleti ügyben távol volt; így aztán az egyetemi tanár távozása után a tanító és tanítványa hosszú és őszinte beszélgetést folytatott a platóni tanokról. Jézus azáltal, hogy megerősítette a görög tanítások némely elemének igazát azokkal a tételekkel kapcsolatban, miszerint a világ anyagi dolgai a láthatatlan, de annál lényegesebb szellemi valóságok egyfajta tükröződései, megpróbálta a fiú gondolatait szilárdabb alapokra

helyezni; így hosszas fejtegetésbe kezdett a világegyetembeli valóság természetéről. Lényegében és mai megfogalmazásban Jézus azt mondta Ganidnak:

² ¶ A világegyetemi valóság forrása a Végtelen. A véges teremtés anyagi dolgai a paradicsomi Mintának és az örökkévaló Isten Egyetemes Elméjének tér-idő tükröződései. Az okozati folyamat a fizikai világban, az öntudat az értelmi világban és a fejlődőképes sajátlénység a szellemi világban — vagyis mindezek az egyetemes léptékben mért, örök kapcsolatban lévő és tökéletes minőségben és isteniségi értékben megtapasztalt valóságok — alkotják a *Legfelsőbb valóságát*. De egy örökké változó világegyetemben az okozati folyamat, az értelem és a szellemtapasztalás Eredeti Személyisége változatlan, abszolút. Még a határtalan értékek és az isteni minőségek örök világegyetemeiben is minden dolog megváltozhat, és gyakran meg is változik, kivéve az Abszolútokat és azt, ami elérte a fizikai állapotot, az értelmi befogadást vagy a szellemi önazonosságot, mely pedig abszolút.

³ A legmagasabb szint, ameddig valamely véges teremtmény eljuthat, az Egyetemes Atya felismerése és a Legfelsőbb megismerése. És a végleges beteljesülési besorolású lények még ez után is tapasztalják a fizikai világ mozgásaiban és az annak anyagi jelenségeiben bekövetkező változást. Hasonlóképpen továbbra is tudatában vannak a sajátlénység előrelépésének a szellemi világegyetemi folyamatos felemelkedésben, valamint a növekvő tudatosságának az értelmi mindenségrend egyre mélyebb tisztelésében és az arra való válaszadásban. Csak az akarat tökéletességében, összhangjában és osztatlanságában válhat a teremtmény eggyé a Teremtővel; és ezt az isteniségi állapotot a teremtmény kizárólag úgy érheti el és tarthatja fenn, ha az időben és az örökkévalóságban tovább élve következetesen a Teremtő isteni akaratához igazítja véges személyes sajátakarátát. Mindig az Atya akaratának megcselekedésére irányuló vágyának kell a legfontosabbnak lennie a lélekben és ennek kell uralnia az Isten felemelkedő fiának elméjét.

⁴ Az egyik szemére vak ember sohasem reménykedhet a térlátásban. Ugyanígy a csak anyagi világot látó tudósok vagy a korlátolt szellemi rejtelemhívók és a képtelenségekkel ábrázoló írók sem képesek helyesen megjeleníteni és megfelelően felfogni a világegyetemi valóság igazi mélységeit. A teremtményi tapasztalás minden igaz értéke a felismerés mélységében rejtezik.

⁵ Az elme nélküli okozati folyamat nem képes kialakítani a kidolgozottat és az összetettet a nyersből és az egyszerűből, és a szellem nélküli tapasztalás sem képes kiformalni az örök továbbélés isteni jellemeit az idő halandóinak anyagi elméiből. A világegyetemnek a végtelen Isteniséget annyira egyedülállóan jellemző egyetlen tulajdonsága éppen a személyiség vég nélküli teremtmői adományozása, mely személyiség az Istenség fokozatos elérésében válhat továbbélővé.

⁶ A személyiség az a mindenségrendi felruházottság, az egyetemes valóságnak az a szakasza, mely számtalan változással együtt létezhet, ugyanakkor képes önazonosságát

minden ilyen változás közvetlen jelenlétében megtartani, sőt még a változások után is, mindörökké.

⁷ Az élet az eredeti mindenségrendi okozati folyamat egyfajta alkalmazkodása a világegyetemi helyzetek követelményeihez és lehetőségeihez, és létrejöttét az Egyetemes Elme cselekedete és az Isten, aki szellem, szellemszíkrajának megelevenedése okozza. Az élet értelme annak alkalmazkodóképessége; az élet értéke annak fokozatos előrehaladása — egészen az Isten-tudatos magasságokig.

⁸ Az öntudatos életnek a világegyetemhez való helytelen alkalmazkodása mindenségrendi összhanghiányt eredményez. A személyiségi sajátakarát végleges eltávolodása a világegyetemi irányvonalról értelmi elszigetelődésben, a személyiség különválásában ér véget. A bent lakozó szellemvezető elvesztését a létezés szellemi megszűnése követi. Az értelmes és előrehaladó élet, önmagában és önmagától, megdönthetetlen bizonyosságává válik egy isteni Teremtő akaratát kifejező, átgondolt világegyetem létezésének. És ez az élet, a maga összességében, magasabb értékek elérésére törekszik, végső célja pedig az Egyetemes Atya.

⁹ Az ember által birtokolt elme épp csak kevésbé van az állati szint felett, ha nem vesszük figyelembe az értelem magasabb rendű és majdnem-szellemi működési körét. Az állatok (mivel nem rendelkeznek sem az istenimádás képességével, sem bölcsességgel) ezért nem képesek megtapasztalni a felső tudatosságot, a tudat tudatát. Az állati elme csak a tárgyias világegyetemnek van tudatában.

¹⁰ A tudás az anyagi vagy tényfeltáró elme területe. Az igazság az Isten megismerésének tudatában lévő, szellemileg felruházott értelem területe. A tudás kimutatható; az igazság megtapasztalható. Tudást az elme birtokol; az igazság a léleknek, a fejlődő önnön valónak a tapasztalása. A tudás a nemszellemi szint rendeltetése; az igazság a világegyetemek elme-szellemi szintjének vetülete. Az anyagi elme szemé a tárgyi tudás világát érzékeli; a szellemiesült értelem szemé az igazi értékek világát észleli. E két összehangolt és egyeztetett nézőpont láttatja a valóság világát, melyben a bölcsesség a fejlődési személyes tapasztalások függvényében értelmezi a világegyetemi jelenségeket.

¹¹ A hiba (a rossz) a büntetés a tökéletlenségért. A tökéletlenség sajátosságait vagy a helytelen alkalmazkodás tényeit anyagi szinten a vizsgálódó szemlélet és a tudományos elemzés mutatja ki; erkölcsi szinten erre az emberi tapasztalás hivatott. A rossz jelenléte szolgál bizonyossággal az elme tévedéseire és a fejlődő sajátlénység éretlenségére. Ezért a rossz a világegyetem tökéletlen értelmezésének mértéke is. A hibázás lehetősége eredendően benne van a bölcsesség megszerzésében, a részlegestől és ideigvalótól a teljesig és örökkévalóig, a viszonylagostól és tökéletlentől a véglegesig és tökéletesig tartó haladás tervében. A hiba a viszonylagos tökéletlenség árnyéka, amely szükségképpen keresztezi az embereknek a paradicsomi tökéletesség felé vezető, felemelkedői világegyetemi útját. A hiba (a rossz) nem tényleges világegyetemi sajátosság; ez egyszerűen csak a befejezetlen véges tökéletlenségének a Legfelsőbb és Vég-

leges felemelkedő szintjeivel való kapcsolatában jelentkező viszonylagosság észlelése.

¹² ¶ Bár Jézus mindezt olyan nyelven mondta az ifjúnak, hogy az a lehető legjobban megértse, a beszélgetés végére Ganid szemhéjai elnehezültek és hamarosan el is aludt. Másnap korán keltek, hogy elérjék a Kréta szigetén lévő Lázeába induló hajót. Mielőtt azonban beszálltak volna, az ifjú további kérdéseket tett fel a rosszal kapcsolatban, melyekre Jézus így válaszolt:

¹³ ¶ A rossz fogalma viszonylagos. Ez ama tökéletlenség megfigyeléséből származik, mely a dolgok és lények véges világegyeteme által vetett árnyékban jelenik meg, amint az ilyen mindenségrend megszűri a Végtelen Egy örök valóságai egyetemese kifejeződésének élő fényét.

¹⁴ A magvábanvaló rossz eredendően jelen van az Isten megnyilatkozásának, mint a végtelenség és örökkévalóság tér-idő korlátozta kifejeződésének szükségszerű tökéletlenségében. A részleges teljesben való jelenlétének ténye a valóság viszonylagosságát alkotja meg, megteremti az értelmi választás szükségességét és létrehozza a szellemi felismerés és viszonyulás értékszintjeit. A Végtelen tökéletlen és véges felfogása, melyet az ideigvaló és korlátozott teremtményi elme alkot meg, önmagában és önmagától fogva *magvában rossz*. Mindezen eredendően meglévő értelmi összhanghiányok és szellemi hiányosságok megfelelő szellemi orvosolásának igazolatlan elégtelenségéből eredő növekvő mértékű hiba viszont egyenlő a *tényleges rossz* megjelenésével.

¹⁵ Minden nyugvó, halott fogalom magvában rossz. A viszonylagos és élő igazság véges árnyéka folytonos mozgásban van. Az állandósult fogalmak változatlanul hátrálatják a tudomány, a politika, a társadalom és a vallás fejlődését. Az állandósult fogalmak jelenthetnek bizonyos mértékű tudást, de nem tartalmazznak elég bölcsességet és híján vannak az igazságnak. De ne engedd, hogy a viszonylagosság fogalma félrevezessen és így ne ismerd fel a mindenségrendi elme irányította világegyetemi összhangteremtést, és a Legfelsőbb energiája és szelleme révén gyakorolt kiegyenlített felügyeletét.

5. KRÉTA SZIGETÉN

¹ Az utazók egyetlen céllal látogattak el Krétára, mégpedig a kikapcsolódás, a hosszú séták és a hegyekben való barangolás kedvéért. A krétaiak akkoriban nem túl irigylésre méltó hírnévnek örvendtek szomszédjaik körében. Jézus és Ganid mégis számos lelket nyert meg a magasabb rendű gondolkodásnak és életvitelnek, és megteremtették azokat az alapokat, melyekre építkezve a Jeruzsálemből érkező első tanhirdetők oly gyorsan elfogadtatták a későbbi evangéliumi tanokat. Jézus szerette ezeket a krétaiakat, Pál ugyanakkor igen kemény szavakkal illette őket, amikor is Tituszt küldte a szigetre az egyházak átszervezésére.

² Jézus a krétai hegyek oldalában beszélt először Gonoddal a vallásról. És az apára nagy hatással voltak Jézus szavai, és a következőket mondta neki: „Nem csoda, hogy a fiú mindent elhisz, amit mondasz neki, de fogalmam sem

volt arról, hogy Jeruzsálemben, és még kevésbé Damaszkuszban ilyen vallás egyáltalán létezhet.” A szigeten való ottlétük alatt ajánlotta fel Gonod Jézusnak először, hogy térjen vissza velük Indiába, és Ganid nagyon örvendezett magában arra gondolván, hogy Jézus talán rááll a dologra.

³ Egy nap, amikor Ganid megkérdezte Jézustól, hogy miért nem vállalja a nyilvános tanítást, Jézus így válaszolt: „Fiam, mindennek várnia kell a sorára. Világra jöttél, azonban sem a sóvárgás, sem a türelmetlenség nem fog segíteni abban, hogy felnőj. Minden ilyesminek ki kell várnod az idejét. Egyedül az idő érleli meg a fák zöld gyümölcsét. Évszakok egymásra következése, napnyugta a napkelte után, mind csak az idő múlásában jelentkezik. Ma úton vagyok Rómába veled és apáddal, és ez mára elég is. A holnapom teljes egészében mennyei Atyám kezében van.” És ez után elmesélte Ganidnak Mózes és a negyvenévi várakozás és folyamatos készülődés történetét.

⁴ A kikötői vásár megtekintése során olyasmire került sor, amit Ganid életében soha nem felejtett el; ami történt, arra készítette őt, hogy mindig törekedjen szülőföldje, India kasztrendszerének megváltoztatására. Egy elfajzott részeg ember a nyílt utcán megtámadott egy rabszolgalányt. Amint Jézus észrevette a kislány szorult helyzetét, odarohant és elválasztotta tőle az elmeháborodott férfit. Míg a rémült gyermek Jézus bal oldalához bújva keresett menedéket, addig Jézus kinyújtott, izmos jobbkarjával a férfit tartotta távol, így az tehetetlen dühében csak a levegőt öklözte. Ganid erős vágyat érzett arra, hogy Jézus segítségére siessen, de az apja megtiltotta neki. Noha nem beszéltek a kislány nyelvét, a gyermek mégis megértette tettük indíttatását, és ennek méltányolását ki is fejezte, mialatt a három férfi hazakísérte. Jézusnak a húsvér testben töltött egész földi életében talán ez volt az egyetlen személyes összecsapás egy embertársával. Aznap este azonban igen nehéz volt elmagyaráznia Ganidnak, hogy miért nem ütötte meg a részegét. Ganid úgy vélte, hogy a férfi annyi ütést érdemelt volna, amennyit a kislány tőle elszenvedett.

6. A FÉLŐS LEGÉNY

¹ Mialatt a hegyekben időztek, Jézus hosszan elbeszélgetett egy félénk és levert fiatalemberrel. A társaival való együttlétek nem hoztak számára vigasztalást, nem öntöttek belé bátorságot, így a hegyek magányát választotta; kétségbeesés és kisebbségi érzések között nőtt fel. Mindezeket túl számos nehéz körülmény mélyítette a fiú lelki válságát, például amikor tizenkét éves korában átélte apja elvesztését. Találkozásukkor Jézus így szólította meg: „Üdvözlégy, barátom! Miért lóगतod az orrod egy ilyen gyönyörű napon? Ha történt veled valami rossz, akkor talán tudok segíteni valamiképpen. Igazi öröm lenne számomra, ha szolgálattal valóban segíthetnék.”

² A fiatalembernek nemigen akaródzott válaszolni, így Jézus másodszor is megpróbált az ifjú lelkéhez szólni, mondván: „Megértem, azért jöttél fel ezekbe a hegyekbe, hogy elbújj a néped elől; és természetesen nem akarsz

szóba állni velem, de én azt szeretném tudni, hogy jól ismered-e ezeket a hegyeket; ismered-e az erdei ösvényeket? És esetleg meg tudnád-e mondani, hogy melyik a legjobb út Főnixbe?” Az ifjú kiválóan ismerte a környéket, és szívesen megmutatta Jézusnak a Főnixbe vezető utat, olyan nyira, hogy megmutatott és részletesen leírt minden gyalogutat. Am igencsak meghökkent és érdeklődve figyelni kezdett Jézusra, amikor az a búcsúzás után, mintha indulni készülné, hirtelen visszafordult hozzá: „Tudom jól, hogy mennyire szeretnél egyedül maradni a szomorúságodban; de nem volna valami udvarias és tisztességes dolog a részemről, ha szíves útmutatásodért cserébe, vagyis azért, hogy megmutattad a legjobb utat Főnixbe, meggondolatlanul továbbmennék és semmit sem tennék annak érdekében, hogy hegyi magányodban a szíved mélyén keresett végzeted beteljesítéséhez vezető legjobb út kiválasztásához segítséget és útmutatót próbáljak nyújtani. Miként te magad jól ismered a Főnixbe vivő gyalogutakat, hiszen sokszor bejártad azokat, úgy én igen jól ismerem a csalódottságod és a megtört igyekezeted városába vezető utat. És mivel segítséget kértél tőlem, ezért nem hagylak cserben.” Az ifjú már majdnem megadta magát, de még erőtellenül tovább küzdött: „De — én nem kértem tőled semmit —” És Jézus, gyöngéden az ifjú vállára téve a kezét, így szólt: „Nem, fiam, nem a szavaid, hanem a szemed pillantása talált utat a szívemhez. Fiam, csüggedt és kétségbeesett arkifejezésed ékesen szól segítséget kérve ahhoz, aki szereti embertársait. Ül le ide mellém, és megmutatom neked a szolgálat ösvényeit és a boldogság országútjait, melyek az önsajnálatból az emberek közötti testvériségben és a mennyei Isten szolgálatában végzett szeretetteljes tevékenységek örömeihez vezetnek.”

³ Ekkorra a fiatalember már valóban vágyott arra, hogy beszélhessen Jézussal, és ott térdelt a lábánál, és szinte könnyörgött Jézus segítségéért, azért, hogy a saját nyomorúságos és elveszett világából való menekülés útját meglelhesse. És Jézus azt mondta: „Kelj fel, barátom! Állj a sarkadra, mint egy férfi! Kis ellenségek kerítettek be és számos akadály tartóztat fel, ám e világ és a világegyetem nagy dolgai és igaz dolgai a te oldaladon állnak. A nap minden reggel felkel, hogy köszöntson téged is, mint ahogy e föld leghatalmasabb és leggazdagabb emberét is. Tekints önmagadra — tested erős és izmaid erőből duzzadnak — fizikai állapotod jobb, mint az átlagé. De sajnos hasztalan van így, hiszen itt élsz a hegyek között és vélt vagy valós szerencsétlenségeid felett búslakodsz. A testeddel igen nagy dolgokra lennél képes, ha eljutnál oda, ahol nagy dolgok várnak. Megpróbálsz elmenekülni boldogtalan önmagadtól, de ez nem sikerülhet. Te és az életed gondjai valóságosak vagytok; amíg élsz, nem szökhetsz el előlük. Nézd, az elméd tiszta, az eszed éles. Erős testedet értelmes elme irányítja. Állítsd munkába elmédet a problémák megoldásához; tanítsd meg értelmeket arra, hogy érted dolgozzon; többé ne hagyd, hogy tudatlan állati félelem uralkodjon fölötted. Elméd bátor szövetségesed legyen az élet problémáinak megoldásában, és ne te légy, miként eddig voltál,

elméd nyomorúságos félelem-rabszolgája, a búskomorság és a vereség gúzsba kötött szolgája. A legértékesebb szövetségesed azonban az igaz fejlődés magában hordozója, a benned élő szellem, mely az elmédet önmaga szabályozására és a testet cselekvésre sarkallja és ösztönzi, feltéve, hogy kiszabadítod a félelem rácsai mögül és így lehetővé teszed szellemi természetednek, hogy az élő hit erő-jelenléte révén megkezdje a tétlenség rossz dolgaitól való megszabadulást. És e hit azon nyomban legyőzi az emberektől való félelmedet az új és mindent átható, *embertársaid iránt érzett szeretet* kényszerítő jelenléte révén, mely szeretet hamarosan csordultig tölti a lelkedet, mert a szívedben tudatosult, hogy az Isten gyermeke vagy.

⁴ E napon, fiam, újjá fogsz születni, Isten kedve szerint hites, bátor és az embert odaadóan szolgáló férfivá alakulsz. És amint magadban így az élethez alakultál, hozzáidomultál a világegyetemhez is; újraszülettél — a szellemtől születél — és attól fogva életedet győzelmesen teljesíted be. A gondok megerősítenek; a csalódásoktól erőre kapsz; a nehézségek kihívást jelentenek számodra; és az akadályok cselekvésre sarkallnak. Kelj fel, ifjú ember! Búcsúzz el a félelem miatti meghunyászkodástól és a gyávaságból való meneküléstől. Siess vissza a köteleltségedhez és úgy éld az életet a hűség testben, mint az Isten fia, mint olyan halandó, aki az ember nemes szolgálatának szentelte magát a földön és akinek rendeltetése az Isten fenséges és örök szolgálata az örökkévalóságban.”

⁵ És az ifjú, Fortune később a krétai keresztények vezetője és a krétai hívők felemelésén munkálkodó Titusz segítőtársa lett.

⁶ ¶ Az utazók kipihenten és felüdülve vágtak neki a déli órákban az észak-afrikai Karthágó felé vivő hajóútnak, útközben két napra meg is álltak Cirénében. Itt történt, hogy Jézus és Ganid elsősegélyt nyújtott egy Rufusz nevű fiúnak, aki egy megrakott ökrösszekér felborulása során sérült meg. Hazavitték őt az anyjához, és a fiú apja, Simon később még álmában sem gondolta volna, hogy a férfi, akinek keresztjét a római katona utasítására a vállára vette, nem volt más, mint a fiával összebarátkozó idegen.

7. KARTHÁGÓBAN — BESZÉLGETÉS AZ IDŐRŐL ÉS A TÉRRŐL

¹ Jézus a karthágói hajóút alatt idejének nagy részét azzal töltötte, hogy útítársaival társadalmi, politikai és üzleti ügyekről beszélgetett; a vallásról szinte szót sem ejtett. Gonod és Ganid ekkor vette észre Jézus kiváló történetmesélői képességét, és kérdéseikre a galileai hosszú történetekben elevenítette fel a korábbi életét. Megtudták azt is, hogy valójában Galileában és nem Jeruzsálemben vagy Damaszkuszban nőtt fel.

² Amikor Ganid megkérdezte, hogy miként lehet barátokra szert tenni, és tette ezt azért, mert megfigyelte, hogy a Jézussal találkozó emberek többségét elbűvölte a személye, tanára így válaszolt: „Érdeklődéssel fordulj embertársaidhoz; tanulj meg szeretni őket és keresd annak lehetőségét, hogy tehesz értük olyasmit, amiről biztosan tudod,

hogy ők is akarják,” majd pedig idézte a régi zsidó mondást — „Aki barátokat akar, annak barátságosnak kell mutatkoznia.”

³ Karthágóban Jézus hosszú és emlékezetes eszmecserét folytatott egy Mitrász-pappal a halhatatlanságról, az időről és az örökkévalóságról. Ez a perzsa Alexandriában végzte a tanulmányait, és őszintén tanulni akart Jézustól. Mai nyelvre lefordítva, Jézus lényegében a következőket válaszolta a férfi kérdésözönére:

⁴ ¶ Az idő a teremtményi tudat révén érzékelt, áramlásban lévő ideigvaló események sodrása. Azt a rendezett sorrendiséget jelöljük az idő megnevezéssel, mellyel az eseményeket felismerjük és megkülönböztetjük. Az állandó helyzetű Paradicsomon kívüli bármelyik belső nézőpontból szemlélve a tér világegyeteme az időhöz kötődő jelenség. Az idő mozgása kizárólag a térben nem időjelenségként mozgó dolgokkal kapcsolatban nyilvánul meg. A világegyetemek mindenségében a Paradicsom és annak Istenségei átlépnek mind az időn, mind a téren. A lakott világokon, az emberi személyiség (melyben a paradicsomi Atya szelleme lakozik és amelyet e szellem vezet) az egyetlen fizikai kapcsolódású valóság, mely képes meghaladni az ideigvaló események anyagi sorozatát.

⁵ Az állatok nem úgy érzékelik az időt, ahogyan az ember, és az idő még az ember számára is, az ember részleges és korlátolt nézőpontja miatt, események sorozatának tűnik; de amint az ember felfelé emelkedik, ahogy a középpont felé fejlődve halad, ezen eseményfolyam kitáguló látóköre egyre inkább a maga teljességében válik érzékelhetővé. Ami azelőtt események egymásra következésének tűnt, az teljes és a tökéleteshez közel álló körfolyamatként lesz szemlélhető; ily módon a körön visszatérő egyidejűség egyre inkább átveszi az egyenes irányú eseménysorrend egykori tudatának helyét.

⁶ Az idő által szabályozott térnek hét különböző felfogása létezik. A tér mérhető az idővel, és nem az idő a térrel. A tudósok tévedése a tér valóságának fel nem ismerésében áll. A tér nem pusztán a világegyetemi dolgokkal való kapcsolat változatosságának értelmi megjelölése. A tér nem üres, és az elme az ember által ismert egyetlen dolog, amely, ha csak részlegesen is, de meghaladja a teret. Az elme az anyagi dolgok térfüggő értelmezésétől függetlenül képes működni. Minden teremtményi besorolású lény számára viszonylag és összehasonlíthatóan véges a tér. Minél közelebb jut a tudat a hét mindenségrendi kiterjedés tudatosságához, annál inkább közelít a magvábanvaló tér felfogása a véglegességhez. A térpotenciál azonban csak az abszolút szintjén igazán végleges.

⁷ Világosan látni kell, hogy az egyetemes valóság a felemelkedő és tökéletesedő mindenségrendi szinteken kiteljesedő és mindig viszonylagos jelentőséggel bír. A továbbélő halandók végleges értelemben a hétkiterjedésű világegyetemben érik el az azonosságot.

⁸ ¶ Az anyagi eredetű elme tér-idő felfogása szükségszerűen kiteljesedések sorozatán megy keresztül, ahogy a

tudatos és gondolkodó személyiség egyre magasabb világegyetemi szintekre emelkedik. Amint az ember eléri a létezés anyagi és szellemi síkjai közötti elmeszintet, tér-idő felfogása roppant mértékben kiteljesedik mind az érzékelés minősége, mind a tapasztalás mennyisége terén. A fejlődő szellemi személyiség kiteljesedő mindenségrendi eszmélésének oka a rálátás mélységének és a tudat mozgásterének megnövekedése. És amint a személyiség az Istenség-szerűvé válás egyre magasabb és belsőbb tapasztalás-meghaladó szintjeire jut, a tér-idő felfogása egyre jobban közelíti az Abszolútok időtlen és tér nélküli felfogásait. Az abszolút szint e felfogásait a végleges beteljesülés gyermekei viszonylagosan és a tapasztalás-meghaladó előrelépés függvényében fogják elképzelni.

8. ÚTON NÁPOLYBA ÉS RÓMÁBA

¹ Olaszországba vezető útjukon először Málta szigetén álltak meg. Jézus itt hosszan elbeszélgetett egy Klaudusz nevű, kedvét vesztett, csüggedt fiatalemberrel. Az ifjú már az öngyilkosságot fontolgatta, de a damaszkuszi írástudóval folytatott beszélgetés után kijelentette: „Férfihez méltóan fogom élni az életemet; nem játszom tovább a gyávát. Visszamegyek az enyéimhez és mindent előlről kezdek.” Nem sokkal ez után a cinikusok egyik lelkes tanítója vált belőle, később pedig Péterrel együtt terjesztette a kereszténység tanait Rómában és Nápolyban, majd Péter halála után Spanyolországban hirdette az evangéliumot. De sohasem tudta meg, hogy aki őt Máltán az életre ösztönözte, az a Jézus volt, akit később a világ Megszabadítójaként hirdetett.

² ¶ Szirakuzában egy egész hetet töltöttek. Ottlétük nevezetes eseménye Ezrának, az eltévelyedett zsidónak a jó útra térítése volt, aki azt a fogadót vezette, ahol Jézus és útítársai megszálltak. Ezrát elbűvölte Jézus szemlélete és megkérte őt, hogy segítsen neki visszatalálni Izrael hitéhez. Reménytelenségének így adott hangot: „Ábrahám igaz fia akarok lenni, de nem vagyok képes megtalálni Istent.” Jézus így válaszolt: „Ha igazán meg akarod találni Istent, már maga a vágy bizonyítja, hogy meg is találd. A te bajod nem az, hogy nem vagy képes megtalálni Istent, hiszen az Atya már megtalált téged; a problémád egyszerűen az, hogy nem ismered Istent. Nem olvastad Jeremiás látnokot: „Keresel és megtalálsz engem, ha teljes szíveddel keresel? És nem ugyanez a látnok mondta-e: „És én szívem adok neked, mellyel megismersz engem, hogy én vagyok az Urad, és te az én népemhez tartozol majd, és én leszek a te Istened?” És nem olvastad az Írásokban, ahol azt mondja: „Lenéz ő az emberekre, és ha bármelyikük azt mondja: Vétkeztem, és elrontottam azt, ami jó, és ez nem vált javamra, ekkor az Isten megszabadítja az ő lelkét a sötétségtől, és meglátja a fényt?” Így találta meg Ezra az Istent és a lelki békéjét. Ő volt az, aki később egy áttért, jómódú görög férfival együtt felépítette az első keresztény templomot Szirakuzában.

³ ¶ Messzinában csak egy napra álltak meg, de ez is elengedő volt ahhoz, hogy megváltoztassák egy gyümölcs-

árus kisfiú életét, akitől Jézus gyümölcsöt vásárolt, és cserébe jóllakatta az élet kenyerével. A fiú sohasem feledte Jézus szavait és kedves tekintetét, amint kezét a fiú vállára téve így szólt: „Isten veled fiam, bátran nőj fel, és miután jóllakattad a testet, tanuld meg jóllakadni a lelket is. És mennyei Atyám veled lesz és előtted fog járni.” A fiú a Mitrász-hit őszinte híve lett, később pedig a keresztény hit felé fordult.

⁴ ¶ Végül megérkeztek Nápolyba és már érezték, hogy nincsenek messze úti céljuktól, Rómától. Gonodnak sok üzleti ügye volt Nápolyban, és azoktól az időszakoktól eltekintve, amikor a tárgyalásokon Jézusra tolmácsként szükség volt, Jézus és Ganid a várost járta és a nevezetességekkel ismerkedett. Ganid egyre ügyesebben ismerte fel a szükségét szenvedőket. Nagy szegénységet találtak e városban és sok könyöradományt osztottak. Ganid azonban sohasem értette meg Jézus szavainak jelentését, amikor is

adott ugyan egy pénzdarabot az utcai koldusnak, de nem volt hajlandó megállni és vigasztaló szavakat mondani neki. Jézus ezt mondta: „Miért pazarolnál szavakat olyanra, aki nem képes felfogni a szavaid értelmét? Az Atya szelleme nem tudja tanítani és megmenteni azt, akiben az Isten fiaként való létezésre nincs meg a képesség.” Ezzel Jézus arra utalt, hogy a férfi elméje nem volt ép; hiányzott belőle a szellem vezetése elfogadásának képessége.

⁵ Nápolyban semmilyen különleges élményt nem gyűjtöttek; Jézus és a fiatalember bejárta a várost és egy kis mocsolyt csalt férfiak, nők és gyermekek százainak arcára.

⁶ Innen a kápuai úton jutottak el Rómába, közben háromnapos pihenőt tartottak Kápuában. Az appiai úton a teherhordó állataik mellett gyalogolva haladtak Róma felé, és mindhárman izgatottan várták a birodalom királynőjének és a világ legnagyobb városának megpillantását.